

РЕШЕНИЕ

№ 2027

гр. София, 14.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Цветанка Паунова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **13721** по описа за **2019** година докладвано от съдия Любка Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Застрахователно дружество [фирма], ЕИК[ЕИК], чрез адвокат М. Г., срещу Решение (без номер) от 10.10.2019 г., постановено по НАХД № 7739/2019г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 7-ми състав. С това съдебно решение е потвърдено Наказателно постановление (НП) № Р-10-339/05.04.2019г., издадено от В. С. – член на Комисията за финансов надзор (КФН), изпълняващ правомощията на заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор”, с което на основание чл. 647, ал. 2 и чл. 644, ал. 2, предл. 2 във вр. с ал 1, т. 2 от Кодекса за застраховането (КЗ) на ЗД [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 (две хиляди) лева за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ.

В касационната жалба са наведени доводи, че обжалваното решение е незаконосъобразно, тъй като е постановено при допуснати съществени процесуални нарушения и при неправилно тълкуване на материалния закон. Сочи се, че неправилно с обжалваното НП на застрахователя е наложена санкция за нарушение, извършено в условията на „повторност“, при положение че в АУАН не са описани фактите, довели до приложението на този по-тежък състав. Освен това е дадена

неправилна правна квалификация на нарушението, както и не е коректно определена датата на извършване на нарушението. В допълнение се поддържа маловажност на нарушението. Претендира се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което да се отмени изцяло наказателното постановление, респ. да се измени размера на наложената имуществена санкция, като нарушението се преквалифицира по основния състав.

Ответникът – Комисия за финансов надзор, чрез процесуален представител юрк. Г., в съдебно заседание и с представени писмени бележки взема становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, VI-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество е неоснователна.

С обжалваното решение Софийският районен съд е приел от фактическа страна, че в КФН е постъпила жалба от М. П., касаеща забавено плащане по претенция заведена пред ЗД [фирма]. По случая е извършена документна проверка, при която от застрахователя са изискани обяснения и копие на цялата документация, отнасяща се до претенцията. При проверката е установено, че във връзка с настъпило застрахователно събитие, при което бил увреден лек автомобил „Пежо“ с рег. [рег.номер на МПС], на 16.07.2018 г. П. е завела в ЗД [фирма] претенция № [ЕГН] за изплащане на застрахователно обезщетение, на основание сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. На датата на завеждане на претенцията пред застрахователя са представени документи за определяне на размера и основанието на застрахователното обезщетение и е извършен оглед на автомобила. На 19.07.2018г. допълнително са предоставени данни за банковата сметка, по която да бъде изплатено застрахователното обезщетение, като след тази дата не били изисквани други документи. На 22.11.2018г. застрахователят е изплатил застрахователно обезщетение по банкова сметка на П. в размер на 243,40 лв. При тези данни КФН е приела, че за застрахователя е възникнало задължение в срок до 15 работни дни, считано от представянето на всички доказателства по чл. 106 от КЗ, да се произнесе по заведената претенция, като определи и изплати обезщетение или мотивирано откаже плащане. В случая този срок е започнал да тече от 19.07.2018 г., когато собственикът на увредения автомобил е предоставил данни за банкова сметка и не са били изисквани допълнителни доказателства по претенцията, поради което срокът за произнасяне е изтекъл на 09.08.2018г. Застрахователното дружество се е произнесло по претенцията на 22.11.2018г., като е превело застрахователно обезщетение по банкова сметка на застрахования. Закъснението на ЗД [фирма] за произнасяне по претенцията е прието за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ, за което е съставен АУАН № Р-06-1452/17.12.2018г. Въз основа на АУАН е издадено и обжалваното НП.

Приетата от съда фактическа обстановка е установена от приобщените по делото писмени доказателства, както и от показанията на актосъставителя.

При така установеното от фактическа страна, от правна страна съдът е приел, че в

хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, твърдяното нарушение се явява доказано по несъмнен начин и не са налице основания случаят да се квалифицира като маловажен. Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Съответни на доказателствата по делото са изводите на съда, че застрахователят е нарушил чл. 108, ал. 1 от КЗ. Тази разпоредба предвижда, че застрахователят е длъжен да се произнесе по застрахователната претенция в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, като: 1. определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или 2. мотивирано откаже плащането.

В настоящия случай е безспорно, че застрахователната претенция е заведена от застрахователя на 16.07.2018г., а на 19.07.2018г. ползвателят на застрахователната услуга е представил данни за банкова сметка. След 19.07.2018г. застрахователят не е изисквал допълнителни доказателства от лицето по реда на чл. 106 от КЗ, поради което правилно административнонаказващият орган, както и въззивният съд са приели, че от 19.07.2018г. за ЗД [фирма] е възникнало задължение да се произнесе по претенцията в срок до 15 работни дни, който срок е изтекъл на 09.08.2018г. Дружеството се е произнесло по претенцията на 22.11.2018г., като е превело застрахователното обезщетение по банков път. Това означава, че на 10.08.2018г. застрахователят е осъществил състава на нарушението по чл. 108, ал. 1 от КЗ.

Съгласно § 1, т. 37 от ДР на КЗ „повторно“ е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. По преписката е приложено НП № Р-10-497/29.06.2017г., влязло в сила на 08.02.2018г., с което на същия застраховател е наложена имуществена санкция за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ. Процесното нарушение е извършено в едногодишен срок от влизането в сила на НП, поради което безспорно се явява „повторно“. Настоящият състав напълно споделя изводите на въззивния съд, че повторността има значение при определяне на вида и размера на наказанието, без да е част от фактическата обстановка, при която е извършено нарушението. Данни за повторност не са отразени в АУАН, тъй като сред реквизитите му по чл. 42 от ЗАНН няма такива за определяне на вида и размера на наказанието. Повторността е елемент от индивидуализацията на наказанието, поради което „въвеждането“ ѝ за първи път в НП не представлява съществено процесуално нарушение.

Противно на доводите в жалбата на застрахователя, правната квалификация в АУАН и НП кореспондира с нарушението. Отношението на чл. 496, ал. 1 към чл. 108, ал. 1 КЗ като на специална към обща норма, на което се позовава касаторът, би било налице в случай, че те уреждат по различен начин идентични хипотези. Тогава би се проявило и дерогиращото действие на специалната норма. Между чл. 108, ал. 1 от КЗ, приложима към сроковете за произнасяне по всички застрахователни претенции, и чл. 496, ал. 1 от КЗ, не е налице противоречие.

Разпоредбата на чл. 108, ал. 1 КЗ предвижда срок за произнасяне на застрахователя по претенции по застраховки по раздел I от приложение № 1 или по т. 1 – 3, 8 – 10 и 13 – 18, раздел II, буква "А" от приложение № 1, които не са застраховки на големи рискове. Застраховката "Гражданска отговорност", свързана с притежаването и използването на моторно превозно средство, е посочена в приложение № 1, раздел I, буква "А", т.10, и тъй като не е за големи рискове, попада в приложното поле на чл. 108, ал. 1 от КЗ, т.е. и за този вид застраховка важи регламентираният 15-дневен срок,

изчислен в работни дни, за произнасяне по заявената претенция. Същевременно нормата на чл. 496, ал. 1 от КЗ постановява, че срокът за окончателното произнасяне по такива претенции не може да е по-дълъг от 3 месеца от предявяването им по реда на чл. 380 КЗ пред застрахователя, сключил застраховката "Гражданска отговорност" на автомобилистите, или неговия представител. Съотношението между двата срока е нормативно определено с чл. 108, ал. 3 от КЗ, съгласно който в случаите на застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, когато не са представени всички доказателства по чл. 106 КЗ, се прилага срокът по чл. 496, ал. 1 от КЗ. Видно е, че всеки един от тези два срока има самостоятелно приложно поле, което е законово разграничено от това на другия, без помежду им да има застъпване. Понеже важат за различни хипотези, чл. 108, ал. 1 КЗ и чл. 496, ал.1 КЗ не са в колизия, която да трябва да се преодолява с признаване на надделяващ приоритет на втората разпоредба като специална по отношение на първата като обща.

Имуществената санкция за извършеното нарушение по чл.108, ал.1 КЗ е наложена в границите на чл.644, ал.2 КЗ, и същата е определена на посочения минимум, поради което е неоснователно възражението, че този размер е завишен предвид целите по чл.12 ЗАНН и тежестта и характера на извършеното нарушение, и конкретно срока на просрочието.

Не са налице основания нарушението да се квалифицира като маловажен случай. В случая се касае за формално нарушение, на просто извършване, поради което са неотнормирани доводите, че от нарушението не са настъпили общественоопасни последици. В обжалваното решение подробно е обсъден въпросът за маловажността на нарушението, акцентирано е върху значимостта на обществените отношения в сферата на застраховането, както и че нормата на чл. 108, ал. 1 от КЗ се явява гаранция за защита на интересите на потребителите чрез осигуряване на своевременно и ефективно произнасяне по застрахователните претенции. В заключение въззивният съд е извел законосъобразен извод, че е изключена приложимостта на чл. 28 от ЗАНН. По изложените съображения не са налице основания за отмяна на обжалваното решение и същото като законосъобразно и правилно следва да бъде оставено в сила.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на осн. чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд, С.-град, VI-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение (без номер) от 10.10.2019 г., постановено по НАХД № 7739/2019г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 7-ми състав. ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Комисията за финансов надзор, [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.